

СТРУКТУРНІ КОМПОНЕНТИ ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ АГРОІНЖЕНЕРІВ-ДОСЛІДНИКІВ В НЕПЕДАГОГІЧНИХ ЗВО

Санду О., здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня першого року навчання спеціальності «Професійна освіта»,

Керівник: к.психол.н., доцент Ляска О.

У процесі психолого-педагогічної підготовки до майбутньої освітньо-наукової діяльності магістранти агроінженерних спеціальностей, отримують можливості особистісного зростання у напрямі виявлення та актуалізації резервів, які сприяють успішній професійній адаптації, фаховому зростанню, реалізації особистісного, інтелектуального, комунікативного потенціалу. В якості такої підготовки нами виділено структурні компоненти: методичну, наукову-дослідницьку та самоосвітню.

Методична підготовка майбутніх агроінженерів-дослідників передбачає оволодіння змістом, організаційними формами й методами навчальної та виховної роботи згідно зі специфікою фахових дисциплін. Означена підготовка ґрунтується на визначальній ролі методики, «яка безпосередньо прокладає міст від теорії до практики, поєднує знання конкретної науки і психології людини, виробляє методи і прийоми найбільш раціонального навчання для» [1]. Методика є своєрідним «інструментарієм» для дослідника як викладача, організатора освітньої й навчально-виробничої діяльності студентів в умовах навчання та виробництва.

Науково-дослідницьку діяльність розглядається як одна з форм пізнавально-творчої діяльності, що забезпечує формування інтелектуальної активності [2, с. 244]; як вища форма самостійного навчального пізнання. Під цією діяльністю агроінженера-дослідника розуміємо самостійну інтелектуально-творчу працю, що сприяє формуванню науковому світогляду, вмінь і навичок науковця-дослідника. Ця робота, а отже й підготовка, передбачає вироблення вмінь написання рефератів з конкретної теми в процесі вивчення фундаментальних і спеціальних дисциплін; виконання лабораторних, практичних, семінарських та самостійних завдань, що містять елементи проблемного пошуку; виконання нетипових завдань дослідницького характеру на замовлення підприємств, установ, організацій тощо; розробку методичних матеріалів з використанням дослідницьких методів; підготовку і захист дипломних робіт.

Самоосвітня діяльність магістрантів характеризується, з одного боку, сукупністю засобів, якими володіє особистість та, з іншого, потенційними можливостями і відношенням до процесу діяльності, його результату і умовами здійснення, що передбачає взаємозв'язок самостійності мислення і самостійної роботи [3]. Активізація цієї роботи сприяє розвитку у магістрантів самостійності як основи активності, ініціативності, творчості, наполегливості та здатності суб'єкта організувати й реалізувати свою діяльність. Отже, самоосвітня діяльність агрономів-дослідників сприяє набуттю нових наукових, методичних знань і практичних навичок з педагогіки, психології, загальної і окремої методики викладання, що сприяє подоланню професійно-педагогічної замкненості та особистісному «самобудуванню».

Використана література:

1. Гончаренко С. У. Педагогічні дослідження: методологічні поради молодим науковцям / Семен Устимович Гончаренко. Київ; Вінниця: ДОВ «Вінниця», 2008. 278 с.
2. Философский энциклопедический словарь / [ред. кол.: С. С. Аверинцев и др.]. 2-е изд. М.: МГСЦ Союз, 1998. 374 с.
3. Солдатенко М. М Самостійна пізнавальна діяльність у контексті Болонського процесу / Микола Солдатенко // Рідна школа. 2005. № 1. С. 49–51.